

مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنَّهُ بِالْحَرْبِ، وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُ عَلَيْهِ

از بوهریه رضی الله عنه روایت است که گفت: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «الله تعالی فرمود: مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنَّهُ بِالْحَرْبِ، وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُ عَلَيْهِ، وَمَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالتَّوَّافِلِ حَتَّىٰ أَحِبَّهُ، فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ: كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ، وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ، وَيَدَهُ الَّتِي يَبْطِشُ بِهَا، وَرِجْلَهُ الَّتِي يَمْشِي بِهَا، وَإِنْ سَأَلَنِي لِأَعْطِيَنَّهُ، وَلَئِنِ اسْتَعَاذَنِي لِأَعِيذَنَّهُ، وَمَا تَرَدَّدْتُ عَنْ شَيْءٍ أَنَا فَاعِلُهُ تَرَدَّدِي عَنْ نَفْسِ الْمُؤْمِنِ، يَكْرَهُ الْمَوْتَ وَأَنَا أَكْرَهُ مَسَاءَتَهُ». هر که با دوستی از دوستانم دشمنی ورزد با او اعلام جنگ کرده‌ام، و بنده‌ام با چیزی به من نزدیک نشده که برای من محبوب‌تر از آنچه بر او فرض کرده‌ام باشد، و بنده‌ام همواره با نوافل به من تقرب می‌جوید تا آنکه دوستش بدارم، پس چون دوستش داشتم من گوش او می‌شوم که با آن می‌شنود (یعنی او را به شنوایی حق موفق می‌سازد)، و چشم او می‌شوم که با آن می‌بیند (یعنی او را به دیدن حق موفق می‌سازم)، و دست او می‌شوم که با آن می‌گیرد (یعنی او را به انجام دادن اعمال نیک موفق می‌سازم)، و پای او می‌شوم که با آن راه می‌رود (یعنی به جاهای ناروا و حرام نمی‌رود)، و اگر از من بخواهد قطعاً به او عطا خواهم کرد، و اگر از من پناه بخواهد او را پناه خواهم داد، و در کاری که انجامش می‌دهم به اندازه گرفتن جان مؤمن تَرَدَّدُ نکرده‌ام، او مرگ را نمی‌پسندد و من هم آزار او را نمی‌پسندم.

[صحیح] [بخاری روایت کرده]

پیامبر صلی الله علیه وسلم در حدیث قدسی خبر داده است که الله عزوجل می‌فرماید: هر که دوستی از دوستان مرا آزار دهد و او را خشمگین سازد یا از او کینه به دل گیرد، من با او اعلام دشمنی کرده‌ام. ولی یعنی: مؤمن متقی، و به هر پیمانه که بنده از ایمان و تقوا برخوردار باشد از ولایت الله بیشتر بهره‌مند خواهد بود. و مسلمان با چیزی به پروردگارش نزدیک نشده که نزد پروردگار محبوب‌تر از فریاضی است که بالای او فرض گرداننده، و رو آوردن به طاعات و ترک حرام‌ها می‌باشد، و بنده همواره توسط نوافل به همراه فریاض به پروردگارش نزدیکی می‌جوید؛ تا آنکه محبت الله متعال را کسب کند. و چون الله او را دوست بدارد، او را در این چهار عضو توفیق کار درست را می‌دهد؛ او را در شنوایی‌اش توفیق می‌دهد، پس جز آنچه الله دوست دارد را نمی‌شنود. و او را در بینایی‌اش توفیق می‌دهد، پس نگاه نمی‌کند جز به آنچه که الله متعال نگاه کردن به آن را دوست دارد و می‌پسندد. و دستان او را توفیق می‌دهد پس با دستانش جز آنچه باعث خشنودی الله است را انجام نمی‌دهد. و به پاهایش توفیق می‌دهد، بنابراین نمی‌رود جز به سمت آنچه الله می‌پسندد، و تلاش نمی‌کند مگر در آنچه که خیر نهفته باشد. و با این، اگر از الله چیزی بخواهد برایش عطا می‌کند، بنابراین مجاب الدعوه می‌شود، و اگر به الله پناه ببرد او را پناه می‌دهد و از آنچه می‌ترسد در امان می‌دارد. سپس الله تعالی فرمود: در چیزی تردد نکردم مگر در گرفتن جان مؤمن و این از روی رحمت به اوست؛ زیرا مؤمن مرگ را دوست ندارد چراکه دردناک است و الله درد مؤمن را نمی‌پسندد.

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

